

Ja, het uitzicht was heerlijk, dacht Rie, zich met een zucht omdraaiend. Maar wat het kamertje betrof. . . . Ze keek naar de gaten in de zoldering, de ramen, scheef in hun scharnieren, de wrakke deur en ze floot nadenkend. Het leek bijna onmogelijk om daar iets fatsoenlijks van te maken en toch zou Tom het klaarspelen. „Ziel scheppen,” noemde hij dat. Zij had vroeger weleens geklaagd over dat oude huis, gezegd dat zij liever „iets moderners” wilde hebben. Maar Tom zei: „wat is modern eigenlijk? De menschen praten altijd over „modern” en „tegenwoordig.” Ze gaan in een huis wonen; zie-zoo, hier zitten we nu, denken ze; het is nieuw en het blijft nieuw. Voor ze het weten, is het huis uitgewoond — dan zien ze opeens, dat het toch niet is wat de dachten — ze verhuizen weer, naar een nóg nieuwer huis. Ze gebruiken het; ze buiten het uit en ze voelen niet, dat ze iets terug moeten geven — noem het liefde. Wat mij betreft, ik houd van dit huis. En is het niet mooi om rusteloos aan het oude voort te bouwen? Je weet. . . . voor mij bestaan eigenlijk alleen verleden en toekomst. Het heden is niets anders voor me dan een steen, waaraan ik mijn ondervindingen van het verleden slijp voor het werk van de toekomst. . . .”

Met de bulldog-spirit zijn natie eigen, wierp Tom zich op den arbeid. Hij gebruikte drie kilo stopverf om de gaten te stoppen, pas daarna kon hij met verven beginnen. „We zullen vroolijke kleuren kiezen,” zei hij; „ze is emotioneel en dat maakt haar rustig. Geel voor de zoldering, blauw voor 't kozijn. De meubelen maak ik blauw met smalle, zwarte biesjes. Het mag geen amateurswerk lijken, en juist de afwerking doét het, weet je.”

Rie knikte ernstig, instemmend. Ze dacht aan de stoelen, die zij eens had geverfd, toen zij nog op kamers woonde. De eerste dik beklodderd, de laatste heel zuinigjes, omdat haar verfpot leeg was en haar beurs ook. Maar nu zou ze zoiets niet meer doen! Stel je voor, met zoo'n man!

Ze mocht al lang blij zijn, wanneer hij haar goed genoeg vond om als krullenjongen, schildersleerling, kortom: Manusje van alles te dienen.

Ook Francis Elisabeth roerde zich in die dagen. De activiteit van haar ouders sloeg op haar over. 's Morgens werd zij het eerst wakker. Stilletjes slipte zij uit bed en ging op een draf naar de huiskamer om Daddy's cigaretten te halen. Meestal diepte zij ook lucifers op. Daddy lag dan nog onbewegelijk en zag er zoo vredig en onschuldig uit, dat het haar blijkbaar ver-teederde. Ze bekeek hem, haar hoofd schuin. Dàddy. . . . zei ze dan. Een wereld van gevoel lag in dat woordje. Ze wachtte niet langer, maar kroop bovenop hem. „Daddy, kiss!”

„. . . . Yes baby, good morning,” kwam een stem uit een andere wereld. „Gizengettes!” Ze had intusschen een cigaret uit het doosje genomen en probeerde die nu tusschen zijn lippen te duwen. Ze wist wel, dat maakte hem altijd wakker. En hij kwam ook rechtop zitten en glimlachte naar haar.